

Обпалені війною

Минуло тридцять років, як останній солдат колишнього Радянського Союзу залишив палаючий війною Афганістан. Серед тих воїнів, що виконували інтернаціональний обов'язок у цій країні, було 160 вихідців із Кореччини. Троє із них Микола Мамай, Андрій Кононюк, Сергій Вознюк – загинули, Микола Миколайчук зник безвісти, а військовий льотчик Віктор Тисельський трагічно загинув під час виконання бойового завдання. Як пам'ять про них на будівлі колишнього райвійськкомату, звідкіля хлопці йшли до війська, встановлена меморіальна дошка на якій викарбувано: «В знак пам'яті та шани воїнам-землякам, які загинули при виконанні інтернаціонального обов'язку в Афганістані 1979-1989 роках».

У попередні роки на релігійне свято Стрітєння Господне колишні воїни-афганці району збиралися тут на традиційну зустріч – тепер роблять це біля новозбудованого обеліска-меморіалу. Ось і цьогогоріч, після богослужіння в одинадцяти храмах міста та його околицях вони знову зустрілися. На цю зустріч прийшли керівники міста, району, члени ветеранської організації, учасники локальних воєн в інших державах та на Донбасі, рідні загиблих, громадськість. Відбувся мітинг-реквієм, на якому прозвучало: «Минуть роки, та шана, героїзм, бойове братство учасників тих подій не зникнуть з людської пам'яті». Були вручені медалі і грамоти.

Під час заходу присутні вшанували хвилиною мовчання загиблих та померлих, поклали квіти до підніжжя меморіалу, після чого відбувся вогник пам'яті, на якому ветерани-афганці поділились спогадами про бойову юність та мирне цивільне життя. Ос кілька з них:

Іван Маркевич, голова Корецької районної організації українсь-

кої спілки ветеранів Афганістану: «До війська я потрапив після закінчення одного із Львівських технікумів у дев'ятнадцятирічному віці. «Курс молодого бійця» проходив в Туркменістані, а звідти відразу в Афганістан. Пригадую, як летіли цивільним над чорними горами без рослинності, де йшли бої. Коли ступили на чужу землю, в обличчя війнуло гарячим повітрям, а в даліні почулись автоматні черги та вибухи снарядів. Нашу групу розбили на дві, одну направили до Іранського кордону, іншу літаком невідомо куди. Ми несли службу в так званих рейдах, в яких не кожному судилось вижити. Я був навідником гармати бойової машини піхоти. Вже на «гражданці» лікувався у Києві, пережив трагічну смерть дружини, виховав двох дочок...».

Нині цей героїчний, вольовий чоловік, Іван Маркевич, працює заступником Корецького міського голови. І те, що Корець з кожним роком красивішає і стає охайним, є і його заслуга. А ще Іван Ростиславович спілкується з підростаючим

поколінням, проводить тематичні зустрічі. Так і цього дня в Корецькій школі за № 1 відбулася година спілкування з учнівською молоддю, приурочена дню вшанування учасників бойових дій на території інших держав.

Віктор Примаковський із села Гвіздів розповідає:

«Нас у батьків було п'ятеро – четверо братів і одна сестра. Я найстарший серед них. На службу був призваний в 1981 році. Служив в ПВО командиром відділення, яке забезпечувало мирне небо. Через три роки в той же Афганістан був направлений і мій брат Олександр. Нас тепер двоє «афганців» з однієї хати.

В тому Афганістані служили брати Ляшки із Користі. Брат Віктора, Олександр Примаковський каже, що до війська його проводила вся вулиця. Було це 9-го Травня на день Великої перемоги над фашизмом. З Борисполя ми летіли літаком на Ташкент. На той час бойові дії в Афганістані дещо притихли і частково почався вивід наших військ з цієї країни. Наш підрозділ відправили зводити будівлі різного призначення для мирного афганського народу.

Тепер Олександр з дружиною живе в Корці і працює в райспоживспілці.

В організації цьогогорічного заходу афганцям посприяла Корецька міська рада, а музичний супровід урочистостей забезпечив Корецький духовий оркестр під керівництвом колишнього військового диригента, підполковника Володимира Опанасюка.

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ